

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.798 van 19 april 2001
in de zaak A. 63.311/VII-13.123.**

In zake : Joris DE SCHEPPER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. FRANCIS,
kantoor houdende te LEUVEN,
Koning Leopold I-straat 18

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Joris DE SCHEPPER op 13 april 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 9 februari 1995 waarbij het beroep aangetekend door de v.z.w. GROEN tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 4 augustus 1994 houdende het verlenen van de vergunning aan verzoeker om een varkens- en rundveefokkerij, gelegen te 8210 Veldegem (Zedelgem), Veldegemsestraat 24, verder te exploiteren en te veranderen door uitbreiding, gegrond wordt verklaard, het beroepen besluit wordt opgeheven, en de gevraagde vergunning wordt geweigerd;

Gelet op het arrest nr. 60.568 van 27 juni 1996 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 11 juli 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 maart 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS die, loco Advocaten J. HAMELS en W. PISSENS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat V. VAN DE KEERE die, loco Advocaat B. BRONDERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de voornaamste feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker baat een landbouwbedrijf uit, gelegen te Zedelgem (Veldegem), Veldegemstraat 24.

Met een besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zedelgem van 17 oktober 1977 wordt akte gegeven, geldend als vergunning, voor het houden van 540 mestvarkens en 30 stuks rundvee gedurende een termijn van dertig jaar vanaf 17 oktober 1977.

Met een besluit van hetzelfde college van 3 april 1978 wordt andermaal akte gegeven van een nieuwe aangifte voor (dezelfde) 540 mestvarkens en 30 stuks rundvee.

Tenslotte is met een besluit van het college van burgemeester en schepenen van 2 juli 1992 akte gegeven voor 1.498 m³ mestopslag gedurende een termijn tot 1 september 2011.

1.2. In de loop van 1991 vraagt verzoeker een exploitatievergunning voor de uitbreiding van zijn inrichting tot een totaal van 1.430 mestvarkens, 32 ton voederopslag, 1.200 liter petroleumopslag en 2.200 liter mazoutopslag.

Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 16 februari 1992 wordt die vergunning geweigerd.

Na administratief beroep van verzoeker tegen deze weigering wordt met een ministerieel besluit van 4 oktober 1993 het weigeringsbesluit van de bestendige deputatie bevestigd.

Op vordering van verzoeker wordt de tenuitvoerlegging van dit besluit respectievelijk geschorst en vernietigd bij 's Raads arresten nr. 46.627 van 24 maart 1993 en nr. 52.612 van 30 maart 1995.

1.3. Op 3 februari 1994 dient verzoeker bij de bestendige deputatie een nieuwe vergunningsaanvraag in, ditmaal voor de uitbreiding van de op 7 oktober 1977

vergunde inrichting met 459 mestvarkens tot een totaal van 999 mestvarkens en met 61 runderen tot een totaal van 91 runderen, met 1.498 m³ mestopslag.

Gedurende het openbaar onderzoek worden twee bezwaren ingediend.

Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 4 augustus 1994 wordt de gevraagde vergunning gegeven voor een termijn eindigend op 31 december 2003.

1.4. De v.z.w. GROEN tekent met een schrijven van 17 september 1994 administratief beroep aan tegen dit vergunningsbesluit.

1.5. Nadat de vereiste adviezen werden ingewonnen, wordt met het thans bestreden ministerieel besluit van 9 februari 1995 het administratief beroep gegrond verklaard, het vergunningsbesluit van de bestendige deputatie opgeheven en de door verzoeker gevraagde vergunning geweigerd.

Dit bestreden besluit bevat volgende twee weigeringsmotieven :

- (a) "Overwegende dat de varkenshouderij in totaal 999 mestvarkens ouder dan 10 weken en geen zeugen telt en bijgevolg geen gesloten karakter heeft; dat om sanitaire redenen overeenkomstig de gehanteerde technische criteria in dat geval een afstandsregel tot risicogevoelige gebieden geldt van 2.500 m; dat ten einde de geurhinder ten aanzien van geurhindergevoelige gebieden tot een aanvaardbaar niveau te kunnen beperken, technisch een minimale ruimtelijke scheiding is vereist tussen de stallen en mestopslagplaatsen enerzijds en deze geurhindergevoelige gebieden anderzijds; dat in functie van de conceptie van de stallen, de verluchting ervan alsmede de mestopslag overeenkomstig de gehanteerde technische criteria in dit geval een afstandsregel tot geurhindergevoelige gebieden geldt van 250 m; dat een stal en/of mestopslag gelegen is op circa 80 m van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter, op circa 150 m van een woonuitbreidingsgebied, op circa 1.250 m van een recreatiegebied en op circa 1.500 m van een parkgebied; dat bijgevolg niet is voldaan aan de

reeds eerder vermelde afstandsregels; dat gelet op de te beperkte ruimtelijke scheiding tussen de stal en voormelde geurhindergevoelige gebieden kan gesteld worden dat de gevraagde verandering van bedoelde inrichting aanleiding zal geven tot overdreven geurhinder en dat ze ook om sanitaire redenen niet kan aanvaard worden";

- (b) "Overwegende dat de jaarlijkse dierlijke mestproduktie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd, zou oplopen tot 6.494 kg P_2O_5 respectievelijk 14.413 kg stikstof; dat met een bemestingsnorm van 150 kg P_2O_5 per ha en per jaar hiervoor een oppervlakte cultuurgrond is vereist van ten minste 43,29 ha;

Overwegende dat de aanvrager de beschikking heeft over een oppervlakte cultuurgrond van circa 17,17 ha in eigendom en/of pacht en stelt tevens over een mestafzetmogelijkheid te beschikken voor 25,70 ha oppervlakte cultuurgrond in toepassing van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen door middel van een exportcontract; dat in dit exportcontract geen gebruiker is opgegeven; dat bijgevolg niet kan nagegaan worden of al dan niet voldaan is aan de van toepassing zijnde binnenlandse of buitenlandse wetgeving; dat het exportcontract dus onvoldoende garanties biedt; dat voormelde afzetmogelijkheid dus niet voldoende is gestaafd; dat bijgevolg slechts documenten zijn voorgelegd ter staving van een afzetmogelijkheid van 2.576 kg P_2O_5 per jaar; dat dit zelfs niet genoeg is voor de uitbreiding van de runderen alleen; dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest bijgevolg niet is gewaarborgd; dat het risico dat het bedrijfsmatig mestoverschot ter plaatse zal leiden tot een bijkomende belasting van de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater en deze door verdere verrijking met nitraten zal vervuilen derhalve te groot is";

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Overwegende dat het eerste middel is gericht tegen het sub 1.5. (a) geciteerd weigeringsmotief en dat het tweede middel is gericht tegen het sub 1.5. (b) geciteerd weigeringsmotief;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van artikel 3, § 1, van de

gecoördineerde wetten op de Raad van State, van artikel 159 van de Grondwet, van artikel 17 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; dat na de bedoelde overweging (zie 1.5. a) te hebben geciteerd, verzoeker doet gelden dat de zogenaamde "gehanteerde technische criteria" zonder twijfel zijn geput uit artikel 357 van het "oude" Vlarem II, in het bijzonder uit artikel 357, § 2, 1°, waarin voor andere dan gesloten bedrijven, gelegen in agrarische, niet kwetsbare zone, voorzien wordt in een afstand van 2.500 meter tussen de stallen van het betrokken bedrijf en de woon-, park-, recreatie- en woonuitbreidingsgebieden; dat het "oude" Vlarem II nochtans buiten toepassing diende te worden gelaten omdat in strijd met artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State nooit het voorafgaandelijke advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd gevraagd, dat de daarvoor ingeroepen hoogdringendheid niet concreet is gepreciseerd en eerder een cliché vormt, dat dus ten onrechte toepassing gemaakt wordt van de kwestieuze afstandsregels, dat deze wel "technische gehanteerde criteria" worden genoemd, doch dat dit enerzijds wetsontduiking vormt, anderzijds geen afdoende motivering is nu niet nader bepaalde criteria niet in de plaats kunnen komen van een niet toepasbare reglementering; dat hij eraan toevoegt dat minstens de toepassing van de voorgehouden criteria materieel en formeel moest worden gemotiveerd in plaats van er enkel naar te verwijzen, dat aangezien niet duidelijk is gesteld om welke criteria het gaat en welke feiten of overwegingen de minister werkelijk tot zijn beslissing hebben gebracht, de motivering te vaag, algemeen, stereotiep en dus onvoldoende concreet en precies is en dat dit ook een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 17 van het milieuvergunningsdecreet inhoudt;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in essentie antwoordt dat de milieuvergunningverlenende overheid over een discretionaire bevoegdheid beschikt om op gemotiveerde wijze uitspraak te doen, rekening houdende met de risico's voor de externe veiligheid, de hinder enzovoort voor de natuur en de mens, dat ook als voldaan is aan alle stedenbouwkundige voorschriften en er een bouwvergunning is, rekening moet worden gehouden met de mogelijke hinder voor de omwonenden, dat de afstand tot hindergevoelige gebieden zoals woongebieden daarbij een belangrijk criterium is, dat uit de motivering in het bestreden besluit blijkt waarom het tot de vaststelling komt dat de inrichting ligt in een vanuit milieuoogpunt hindergevoelig gebied en dat de onmiddellijke nabijheid van een woongebied, een woon-uitbreidingsgebied, een recreatiegebied en een park een bijzondere bescherming vergt tegen verontreiniging uit agrarische bronnen, dat een van de vele aspecten daarbij is de afstand tot de betrokken gebieden, dat in het licht daarvan over de aanvraag op specifieke en concrete wijze is geoordeeld dat een quasi verdubbeling van het aantal mestvarkens en een verdrievoudiging van het aantal runderen zou leiden tot onaanvaardbare geuroverlast voor de nabije geurhindergevoelige gebieden; dat zij ontkent dat het bestreden besluit gesteund is op het "oude" Vlarem II en dat het geen verwijzing ernaar bevat; dat zij betoogt dat slechts melding wordt gemaakt van gehanteerde technische criteria, dat het feit dat deze grotendeels overeenstemmen met de voorschriften in Vlarem II, bezwaarlijk als onredelijk of arbitrair kan worden beschouwd, zodat er geen sprake is van een verdoken toepassing van een nietigverklaarde reglementering, dat er ook geen inbreuk is op de rechtszekerheid, omdat met zulke criteria juist de gelijke behandeling voor gelijkaardige gevallen wordt nagestreefd, dat een vergunning kan worden geweigerd omwille van geurhinder wanneer zulks berust op "in redelijkheid aanvaardbare motieven", dat in casu de weigering omwille van geurhinder verantwoord is nu het een gevoelige

uitbreiding betreft en er een aantal woningen in de onmiddellijke omgeving liggen, namelijk een woongebied op 80 meter en een woonuitbreidingsgebied op 150 meter, dat dit motief een voldoende weigeringsgrond vormt;

2.2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat een "discretionaire bevoegdheid" de minister niet het recht geeft om zelfs impliciet een nietig en derhalve niet-bestaand reglement toe te passen, noch om met dat reglement gelijklopende criteria te gebruiken zonder deze te motiveren of te specificeren, dat wanneer afstandsregels worden gebruikt die een exacte kopie van Vlarem II zijn, uit de motivering moet blijken hoe deze afstandsregels geen loutere toepassing zijn van algemene technische criteria, dat bij gebrek aan zulke motivering moet worden besloten dat wettelijke bepalingen zijn toegepast die geen rechtskracht hadden, dat bovendien de technische correctheid en de redelijkheid van eventuele technische criteria zouden moeten worden gemotiveerd, bij gebreke waaraan het de rechtsonderhorige niet mogelijk zou zijn de criteria te verifiëren, dat zoniet, de nietigverklaring van het "oude" Vlarem II geen effect zou hebben en de vernietigde bepaling tot een algemeen rechtsbeginsel of technisch criterium zou verworden, dat het feit dat die criteria ten opzichte van iedereen worden toegepast niet relevant is nu geen gelijkheid kan worden gevonden in de onwettigheid;

2.2.4. Overwegende dat de eerste weigeringsgrond wordt gevonden in het feit dat "volgens de gehanteerde technische criteria" een afstandsregel zou gelden van 2.500 meter tot bepaalde bestemmingsgebieden voor niet gesloten varkenshouderijen zoals deze van verzoeker; dat noch het bestreden besluit, noch de adviezen waarop het bestreden besluit is gesteund, enige specificering bevatten aangaande de "gehanteerde technische criteria" terwijl wordt vastgesteld dat artikel 357, § 2, eerste lid, van het "oude" Vlarem II in dergelijke afstandsregel van 2.500 meter voorziet en dat in het

bestreden besluit identiek dezelfde bestemmingsgebieden worden opgesomd als in die bepaling en identiek dezelfde afstandsregel wordt vermeld met verwijzing naar het niet gesloten karakter van de inrichting; dat met verzoeker dan ook kan worden besloten dat op impliciete wijze toepassing werd gemaakt van het eerst onwettig bevonden en nadien bij arrest nr. 52.260, de v.z.w. KONINKLIJK VERBOND DER BELGISCHE SCHUTTERSVERENIGINGEN, van 16 maart 1995, vernietigde Vlarem II; dat het niet opgaat omschrijvingen als "volgens de gehanteerde technische criteria" aan te wenden, teneinde te argumenteren dat geen toepassing meer wordt gemaakt van Vlarem II, terwijl de gehanteerde technische criteria volledig overeenstemmen met deze vervat in artikel 357, § 2, van dat vernietigde Vlarem II; dat dienvolgens die criteria niet als rechtsgeldige criteria -ook niet als algemeen geldende beleidsregel- in aanmerking kunnen worden genomen; dat verzoeker terecht aanklaagt dat in casu geen concrete, specifiek op het bedrijf betrekking hebbende evaluatie heeft plaatsgegrepen; dat het middel gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van "de artikelen 7 tot en met 10, van de artikelen 14 en 15 juncto artikel 36, § 1, d), van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (meststoffendecreet), van de artikelen 21 tot 25 van het besluit van de Vlaamse regering van 17 december 1992, van artikel 17 van het milieuvergunningsdecreet, van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"; dat in het verzoekschrift het middel in essentie als volgt wordt toegelicht :

In het bestreden besluit wordt overwogen dat met de door verzoeker voorgelegde documenten een onvoldoende ecologisch verantwoorde mestafzet wordt bewezen en dat het risico dat het bedrijfsmatige mestoverschot

ter plaatse zal leiden tot een bijkomende belasting van de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater, derhalve te groot is.

Vooreerst beschikt verzoeker over 17,77 en niet 17,17 ha. grond in eigendom of pacht waarvoor overeenkomstig artikel 14 van het meststoffendecreet een bemestingsnorm geldt van 200 kg/ha. In casu hanteert de minister een norm van 150 kg/ha, zonder dat dit wordt gemotiveerd en zonder dat de in artikel 25 juncto artikel 36, § 1, d) van het meststoffendecreet bedoelde grondstalen werden genomen.

De minister houdt ten onrechte geen rekening met de afzetmogelijkheid van 3.971 kg P₂O₅ volgens de overeenkomst voor burenregeling. Vermits artikel 8 van het meststoffendecreet deze afzetmogelijkheid uitdrukkelijk voorziet, kon de minister ze niet buiten beschouwing laten zonder de betreffende bepaling te schenden.

De minister kon er niet van uitgaan dat de mestafname door een erkend vervoerder onvoldoende gestaafd was bij gebrek aan vermelding in het contract van een gebruiker.

Er bestaat geen formele juridische link tussen het meststoffendecreet en het milieuvergunningsdecreet zodat geen milieuvergunning kan worden geweigerd omwille van een zogenaamde onvoldoende mestafzet.

Minstens vereisen noch het meststoffen-decreet, noch de uitvoeringsbesluiten dat exportcontracten de identiteit van de mestafnemer vermelden. Deze gegevens moeten overeenkomstig artikel 7, § 2, van het meststoffendecreet wel in de vervoersdocumenten voorkomen maar niet samen met de overeenkomst worden neergelegd.

De met een erkend vervoerder afgesloten overeenkomst mocht om die reden niet buiten beschouwing worden gelaten en het louter in beschouwing nemen van de mestafzetmogelijkheid op eigen gronden is in strijd met de artikelen 7 tot en met 10 van het meststoffendecreet;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het om een overbodig motief gaat omdat de weigering al voldoende grondslag vindt in de overweging inzake onaanvaardbare geurhinder, dat de mestafzetmogelijkheden zijn onderzocht in het licht van een bijkomende belasting van het grond- en oppervlaktewater en van een ecologisch aanvaardbare mestspreiding, dat een ecologisch aanvaardbare mestafzet niet is bewezen omdat er maar 17,17 ha grond is met een bemestingsnorm van 150 kg P_2O_5 /ha, dat de norm van 200 kg P_2O_5 /ha slechts geldt voor grond waarop maïs of gras wordt geteeld en verzoeker zulks niet bewijst, dat met het exportcontract geen rekening kan worden gehouden omdat er geen gebruiker in is aangeduid, dat in het licht van de beoordeling van het risico dat het voorwerp van de vergunningsaanvraag inhoudt, de problematiek van een ecologisch verantwoorde mestafzet wel degelijk relevant is, dat artikel 33 van het meststoffendecreet de overheid zelfs de mogelijkheid geeft beperkingen op te leggen inzake de jaarlijkse mestproductie per bedrijf, indien de totale hoeveelheid in Vlaanderen geproduceerde mest niet meer op ecologisch verantwoorde wijze kan worden afgezet, dat in West-Vlaanderen inmiddels concentraties van 100 maal de norm zijn vastgesteld in het water, dat de uitbreiding van een varkens- of rundveefokkerij dus kan worden geweigerd bij gebrek aan sluitende waarborgen inzake ecologisch verantwoorde mestafzet, dat de uitvoering van een adequaat milieuvergunningsbeleid een dringende vereiste is om tot een oplossing van het mestprobleem te komen, dat rekening moet worden gehouden met alle mogelijke risico's voor en effecten op mens en milieu, waaronder ook de mestafzetproblematiek, dat de overheid bij gebrek aan duidelijk omschreven mestafzetmogelijkheden kan besluiten dat de exploitatie een nefaste invloed zal hebben op de kwaliteit van het water door verdere verrijking ervan met nitraten, dat nu de bestemming van de mestoverschotten niet is aangeduid, terecht is geoordeeld dat niet kan worden nagegaan of voldaan is aan de toepasselijke

binnen- of buitenlandse wetgeving, dat overigens ook uit het advies van de Vlaamse Landmaatschappij blijkt dat ook om die reden het exportcontract is afgekeurd door de Mestbank;

2.3.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoeker er onder meer aan toevoegt dat op het ogenblik van het bestreden besluit de toepasselijke regelgeving niet toeliet om een milieuvergunning te weigeren op basis van mestafzetgegevens en dat a fortiori als weigeringsmotief niet kon gelden dat geen gebruiker was aangeduid in het exportcontract;

2.3.4.1. Overwegende dat, gelet op de gegrondheid van het eerste middel, de verwerende partij niet op goede gronden betoogt dat het motief gestoeld op de onvoldoende bewezen ecologisch verantwoorde mestafzetmogelijkheden een overtoollig weigeringsmotief uitmaakt;

2.3.4.2. Overwegende, voorts, dat er geen bepaling is die op de dag van het bestreden besluit voorschreef dat de aanvrager van een exploitatievergunning of milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten diende te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten diende over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting te produceren dierlijke mest; dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991 geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een exploitatie-of milieuvergunningsaanvraag noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning; dat de verwerende partij ten onrechte verwijst naar artikel 33 van het meststoffendecreet; dat, immers, ten tijde van het bestreden besluit, ter uitvoering van evengenoemde bepaling, nog geen besluit door de Vlaamse regering was genomen; dat blijkens voormeld decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan vier mestafzetmogelijkheden voorhanden waren : gebruik op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde

of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, tenslotte, afname door de Mestbank; dat in de toenmalige stand van de wetgeving de overheid derhalve niet de bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een exploitatievergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van een of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 9 februari 1995 waarbij het beroep aangetekend door de v.z.w. GROEN tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 4 augustus 1994 houdende het verlenen van de vergunning aan Joris DE SCHEPPER om een varkens- en rundveefokkerij, gelegen te 8210 Veldegem (Zedelgem), Veldegemsestraat 24, verder te exploiteren en te veranderen door uitbreiding, gegrond wordt verklaard, het beroepen besluit wordt opgeheven, en de gevraagde vergunning wordt geweigerd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negentien april tweeduizend en een,
door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.